МІХАСЬ МАШАРА

І ПРЫЙДЗЕ ЧАС...

МІХАСЬ МАШАРА • І ПРЫЙДЗЕ ЧАС...

МІХАСЬ МАШАРА • І ПРЫЙДЗЕ ЧАС...

МІХАСЬ МАШАРА • І ПРЫЙДЗЕ ЧАС...

МІХАСЬ МАШАРА • І ПРЫЙДЗЕ ЧАС...

МІХАСЬ МАШАРА • І ПРЫЙДЗЕ ЧАС...

МІХАСЬ МАШАРА • І ПРЫЙДЗЕ ЧАС...

МІХАСЬ МАШАРА • І ПРЫЙДЗЕ ЧАС...

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Шапацелі на ветры, высока ўзняўшыся, жыта і пшаніца. Мясціна была вельмі прыгожая. Абшар на паўднёвай частцы даходзіў да старога шляху, абсаджанага бярозамі, на поўначы ён замыкаўся зялёным гаем, які цягнуўся да самага возера. Увесь засценак абрамлялі лясы і гаі. Каля самай сялібы даволі высокі і плячысты мужчына і хлопец гадоў шаснаццаці рыхтавалі глебу пад бульбу. Хлопчык кружыў з параконнай бараной, а крыху воддаль ад яго бацька параконным плугам прыкрываў свежы гной, растрэсены на загоне.

— Гэта Дзернат, мой запашнік,— зірнуўшы ў іх бок, заўважыў Кастусь.

— Нібы пазнавата ўжо,— заўважыў Мікола.— Сёння калі ехаў да вас, то бачыў, што амаль усюды бульба пасаджана.

— У нас не вельмі спяшаюцца з пасадкай бульбы. Зямлю грэюць. Яшчэ і навакольныя вёскі толькі пачынаюць пасадкі,— сказаў Кастусь.— Ды, праўду сказаўшы, цяжкавата яму ў пару справіцца з усімі вясновымі работамі. Мае чацвёра коней, сам працуе, як вол, а сын яшчэ жыдкаваты, аднак ідзе ўсюды з бацькам плячо ў плячо. Парабка на сезон падхопліваe. І ўсё ж нестае сілы, каб усё зрабіць у пару.

Неўзабаве яны падышлі і прывіталіся з Дзернатам, калі ён пачынаў новую баразну. Гэта быў гадоў пад сорак дужы селянін з даўно няголеным тварам, з вельмі касымі вачамі, якія гарэлі агнём нейкай узрушанасці. На ім была зрэбная брудная кашуля, расхрыстаная на грудзях. Пафарбаваныя альховай карой, у карычневы колер, такія ж зрэбныя штаны, закасаныя ледзь не да каленяў, каб не перашкаджалі хадзіць за плугам. Даўно не мытыя, чорныя ад гразі ногі сведчылі аб тым, што абутку чалавек не бачыў даўно.

Дзернат быў гаваркім. Не віхляў лісліва языком у пакоры перад панам гаспадаром, як гэта робяць людзі, залежныя ў нейкай ступені ад гаспадара, уласніка зямлі. У гутарцы з гаспадаром трымаўся самастойна і нават стрымана-грубавата. У панскай Польшчы запашнік быў зусім не тое, што парабак або ардынаршчык. Гэтыя людзі, як і іншая чэлядзь, працавалі за вызначаную плату. У панскую гаспадарку яны ўкладалі толькі сваю працу. Запашнікі ж бралі панскую зямлю апрацоўваць за палову ўраджаю, укладалі ў зям-

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

меў і не зусім згаджаўся з тлумачэннем, але не пярэчыў, бо іншага тлумачэння не знаходзіў. Таемнае паступова згладзілася, яно было адчувальнае, яго можна было памацаць рукамі, зноў і зноў паслухаць або выключыць. Адносіўся да скрынкі, як да невытлумачальнай рэчы, аднак цалкам падуладнай чалавеку. Сонца, гром, дождж і вецер таксама былі невытлумачальныя, аднак у народзе было сваё ўяўленне аб гэтых праявах, і прымаліся яны як звычайныя з'явы. І ўсё ж, праслухаўшы перадачу, дзед Паўла здымаў навушнікі і ўпадаў у задуму або пускаўся ў развažанні.

— Так, так — нічога не скажаш, мудрагелістая гэта скрыначка,— глыбакадумна, нібы сам сабе, заўважаў дзед Паўла і ўсклікваў здзіўлены: — Вось да якога цуду дайшла навука! — І, відаць, жадаючы выказаць усю глыбіню ўражання, якое зрабіла радыё, дадаваў: — Даць бы паслухаць такую скрыначку нашым дзядам і прадзедам — адразу сказалі б, што там нячыстая сіла вытварае свае махлярскія штучкі. Усяго я пабачыў на свеце за свой доўгі век, а такое сустракаю ўпершыню.

— Ты доўга, дзед, служыў у барона? — запытаў Мікола.

— З таго часу, хлопча, як з японскай вярнуўся. Не было дзе прыхінуцца, вось і прыбіўся ў двор. Спачатку простым чаляднікам служыў. Вайною, у чатырнаццатым годзе, барон да сябе прыблізіў, у пакоі ўзяў, а потым паехалі па замежных гарадах.

— Барон быў добрым чалавекам?

— Усе паны добрыя, як спяць, а гэты ў дадатак нямецкім баронам быў. На чэлядзь ён мала звяртаў увагі, магчыма, за людзей не лічыў. Паводзіў сябе так, быццам нас і не было каля яго. Толькі гыркаў, як на жывёлу. Ганчакі ў яго былі ў вялікай пашане. Ды што там чэлядзь? Ён і паноў, якія часам наведвалі яго, не меў за людзей, роўных яму. Затое сядзеў тут над возерам у сваім палацы, як сыч у дупле. Адно віно толькі і ведаў, а ці яно патрэбна было пры яго здароўі?

— А чым ён хварэў?

— Ды ў яго з маладых год сухоты былі. Дзе ён іх ні лячыў! Аб'ездзіў усе краіны пад паўднёвым сонцам, ля мораў, ды што гэта памагло, толькі смерць адцягвалі. На гэту хваробу, відаць, яшчэ не нарадзіўся док-

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

дышоў да дзвярэй пакоя, дзе барон павінен быць, за клямку ўзяцца не адважуся.

Але, адчыніўшы дзверы, здзівіўся, бо ўбачыў, што сядзелі яны за прыгожым столікам насупраць адзін аднаго. Барон пацягваў віно з маленькага кілішка, а Аннушка грызла пячэнне з цукеркамі. Нядаўна дзерліся, а цяпер сядзелі і спакойна гутарылі. Я ўтаропіўся, убачыўшы такое, і стаў каля дзвярэй, чакаючы загаду.

«А, Паўла,— сказаў барон, зірнуўшы на мяне, а ў самога левая шчака была залеплена белым пластырам.— Абатні, дзед, кіпцюры ўнучцы, бо яны ў яе, як у дзікай кошкі.— І з п'янай ухмылкай цягнуў далей: — Я з ёй пажартаваў, дык ледзь без вачэй не застаўся, і ў дадатак аплявуху ўлупіла. Я хапіў яе за кофтачку, а яна разлезлася ў маіх руках, бо гнілая была».

«Няпраўда! Кофтачка зусім новая! — з крыўдай капрызнага дзіцяці запярэчыла Аннушка.— А аплявуху атрымаў — не лапай абы-дзе!»

«Калі ты другі раз дазволіш сабе такое, дык паклічу людзей, і яны адсцёбаюць цябе бізуном».

«Другі раз, калі дазволіш сабе такое, прычэпішся так, дык яшчэ горш будзе, без вачэй застанешся. А сцёбаць — не той час. Ды пасля такіх вашых выхадак я больш тут не застануся. Заплаціце нам, што мы зарабілі з дзедам, і мы пойдзем у сваю вёску. Я дзяўчына бедная, але не з такіх, якія вам патрэбны».

«Ты звар'яцела, што другі раз палохаеш мяне сваёй вёскай? Што там, у тваёй вёсцы, ёсць? Зноў прыйдзеш да мяне на кухню, але я тады не прыму, выганю».

«Не палохайце, не прыйду, калі вы з такім лезеце да мяне. Лепш у вір галавою, чым так жыць».

«Мы дамовіліся, што я цябе пальцам не крану. Навошта зноў пачынаць? Ты, дзед, не звяртай увагі. Нешта яна залішняе сабе дазваляе. Думае, калі прыгожая, дык ёй усё дазволена. А цяпер, Паўла, скажы фурману, каб запрог коней у брычку. Няхай яны з ахмістрыняй едуць у мястэчка і купяць новую кофтачку замест гэтага гнілля. Ідзі, Паўла, загадай фурману!»

Я выйшаў і не верыў таму, што ўбачыў у пакоі і пачуў. Дайце рады, як паверыць, што такі грозны для ўсёй чэлядзі пан з Аннушкай быў зусім іншы. Яна з

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мецъ няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

ліпучы, як смала. Кажуць, што сухотнікі ўсе па гэтай часці ненармальныя.

— Ну-ну, а што далей,— падахвоціў дзеда Мікола.

— Надумаў ён багаццем яе асіліць. Асыпаў рознымі падарункамі: сукенкамі, вопраткай, абуткам. Яна ж — не туды тое! Адно цвердзіць: «Не хачу распусніцай быць, каб людзі плявалі на мяне». Так акруціла барона, што ён не мог без яе жыць. Пачаў піць, як ніколі. Нап'ецца, а потым плача, як малое дзіця. Пасля рынецца п'яны абы-дзе і спіць. Я добра паняньчыўся з ім у той час. Падбяру п'янага, распрану і ў ложак пакладу. А той працверазіцца — і зноў за сваё. Проста жыцця не стала. А яна нават падарункі ад яго перастала прымаць. Кажа: не трэба мне іх. За гэта шмаццё, кажа, усе мяне тваёй каханкай лічаць, нядобрымі словамі абзываюць. Урэшце сабралася і ўцякла ў матчыну хаціну, у свае Завалы. Уцякла, толькі забраўшы свае лахманы ды грошы, што зарабіла. Усе баронскія падарункі звязала ў вузел і пакінула ў пакоі. Уцякла, мне ні слова не сказаўшы. Сяджу і бядую, як там жыць будзе? Хоць кідай тут усё і сам ідзі за ёю. Там жа кожны пакрыўдзіць можа.

— Што барон рабіў, калі Аннушка ўцякла з двара?

Міколу цікавіла, што гэта — дзявочая цнатлівасць, тонкае какецтва ці хітры разлік — прымусіць ажаніць на сабе значна старэйшага, хворага, але вельмі багатага, адзінокага барона? Гэтага Мікола не разумеў.

— Пытаешся, што пачаў рабіць барон, як уцякла Аннушка? — прамовіў пасля перапынку дзед Паўла.— Барон пачаў адкрыта вар'яцець. Прычапіўся як смала да мяне, каб я вярнуў яму Аннушку ў палац. Чаго ён толькі не вытвараў са мной: крычаў, пагражаў, кідаўся біцца, а потым нават плакаў п'яны. Спачатку хацелася плюнуць на ўсе гэтыя панскія капрызныя выбрыкі і пайсці ў Завалы. А потым барон угаварыў, і я паехаў да Аннушкі.

Зайшоў у бабылчыну хатку, бачу — сядзіць мая Аннушка, падпёршы кулаком галаву, а сама сумная, сумная. Здаецца, крані яе — і пакоцяцца слёзы. У хацінцы пуста, брудна, як у адрыне якой. Убачыла мяне, кінулася на грудзі і заплакала. Хацеў я гаварыць з ёй, але аб чым гаварыць — і сам не ведаю. Угаворваць, каб

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мецць няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось паміpae, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мецъ няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось паміра, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мецць няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мецъ няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мецъ няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мецць няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мецъ няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мецць няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось паміраe, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мецъ няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына.

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мецъ няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мецць няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве нядблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мецць няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мецъ няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мецць няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мецъ няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мецць няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына.

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

Як жа мог малады доктар, які меў такую пасаду, мець няшчасце нарадзіцца беларусам! Праўда, ён афіцыйна адрокся ад свайго беларускага паходжання і ўсюды лічыў сябе палякам. Чым толькі не даводзіцца ахвяроўваць дзеля кар'еры, хоць бы такой, як раённы доктар. У краіне было многа беспрацоўных медыкаў. Яму пашчасціла, а значыць — трэба даражыць удачай. Нельга губляць месца з-за падазронага ў палітычнай справе чалавека, хоць гэты чалавек быў калісьці яго школьным таварышам, хоць яны і сядзелі на адной лаўцы ў чатырохкласным вучылішчы. Чаго не бывае ў жыцці... Ён цяпер раённы доктар, жыве няблага. А яго даўнейшы прыяцель гіне ў беднасці і галечы. А за што? Стаў беларускім паэтам. Вершы друкуе ва ўсіх беларускіх газетах, а хто іх чытае? Вяскоўцам усё роўна што чытаць. А ён адпакутаваў за сваю пісаніну, свае вершы гадамі астрогу. Зараз вось памірае, і ніхто вельмі не клапоціцца аб ім...

Так думаў доктар, едучы дамоў у мястэчка, аказаўшы першую дапамогу Міколу. Ноч была цёмная, дарога вельмі дрэнная. Доктар ахвяраваў для беднага ноч, і ніхто аб гэтым не павінен даведацца. Інакш гэты высакародны ўчынак можа прынесці яму, доктару, шмат непрыемнасці ў яго службовай кар'еры...

Мікола пакрысе ачуняў. І па меры таго як сілы зноў вярталіся, яго ўсё больш агортвалі невясёлыя думкі. Дагэтуль ён жыў з працы сваіх рук. Яны ў яго былі моцныя і ўмелыя. За час хваробы ён так моцна знясілеў, што боязна было і думаць, як ён возьмецца за цяжкую працу. А праца была патрэбна як паветра. За час хваробы былі пражыты ўсе яго невялікія запасы, прадана ўсё, што можна прадаць, а цяпер хоць ідзі жабраваць. Невясёлыя думкі...

2

Аднойчы зайшоў наведаць Міколу яго сябра Віктар Куніца. За свае нацыянальныя і сацыяльныя перакананні ён нядаўна страціў настаўніцкую пасаду, а зараз сам перабіваўся з хлеба на квас, выпадкова замяняючы настаўнікаў, якія па розных прычынах часова выбывалі са строю або трацілі працаздольнасць.

— Як маешся, Мікола? — прывітаўся ён ад парога.— Бачу, што ты ўжо зусім малайчына,

МІХАСЬ МАШАРА • І ПРЫЙДЗЕ ЧАС...

МІХАСЬ МАШАРА • І ПРЫЙДЗЕ ЧАС...